

sten var indgaaet, skilte den Skarpsindighed, hvormed hans Protegé var begavet, saa forbeholdt for Politiræfcten, at man blev enig om oieblikkelig at sætte ham paa fri Fod. Men man iagttog af mulig Forsigtighed for at undgaae at vække Mistanke om, at Fangeren med Forsæt var bleven befriet. Da han blev hentet fra „La Force“, skete det med alle mulige Formaliteter; han blev belagt med Haandjern og sat i Fangeroguen, men det var en Afstale, at han skulde undvige derfra undervejs, hvilket han ogsaa gjorde. Samme Aften gik hele Politiets Personale paa Jagt efter ham! Undvigelsen gjorde megen Opstigt, især i „La Force“, hvor hans Bemærkninger holdt den ved at drille Fange Skaal og puffe ham en lykkelig Rejse! Han modtoges altid ikke blot uden Mistilid, men med aabne Arme af de Tyve og Møvere, som han for Fremtiden skulde staae imod, ja endog at holde med Magt. Det er klart, at det ingenlunde var nogen magelig Forretning. Maaskee havde han endog mere at besværges af sine nye Collegers Skynghje, end af de af ham forraadte Kameraters Hævn. Hans Liv var ikke blot hver Dag i Fare, men hver Dag indsendte man ogsaa falske Rapporter og bagtaleriske Angivelser om ham. Herr Henry, der var fornøjet med hans Iver og Dygtighed, lovede at meddele ham alle disse Angivelser, for at han kunde besvare dem skriftlig, og som et Tillidsbevis betroede han ham de vanskeligste Gverv, som Politiets andre Haandlangere ikke havde seet sig istand til at udføre.

Vidocqs Hjender, og af dem havde han mange — for det Første enhver Forbryder og for det Andet enhver Politibetjent — paastode, at det kun lykkedes ham at fængsle saamange Individuer, fordi han benyttede det affhyelige Middel, at friste dem til at begaae Forbrydelser. Han benyttede det paa det Bestemteste; men han indrømmede, at han ofte blev nødt til at lade, som om han vilde deeltage i slige Handlinger, naaget han aldrig selv foretog, at begaae dem. Men det var dog ikke Alt; en Mængde Rapporter, nogle forvorne med Underkrift og andre anonyme, beskjødte ham for, at han misbrugte sin Stilling til selv at begaae Forbrydelser efter den mest udstrakte Maalestok. Chefen for den anden Division svarede: „Hvis Vidocq begaaer saa betydelige Tyverier, som I paastaar, maae I være meget ledede, siden I ikke gribe ham paa fersk Gjerning. Har jeg nogenstunde forbudt Eder, at holde Tie med ham, ligesom med de andre Politiafgenter?“

Da hans Hjender fandt, at de kun spilde Tiden, naar de angreb ham personlig, rettede de deres Angreb paa de til hans Brigade hørende Personer, hvem de haanligt kaldte „Vidocqs Bande“, som om de havde udgjort en Høverbande. Bist er det, at Ritidendelen kom fra Galleierne og Central-fængslerne. Men det hjerte til Vidocqs System, at man maa være bekendt med Forbryderfamiliens Syng, Sæder og Skikke, naar man med nogen Virkning vil føre Krig imod det. Det var naturligt, at de agtværdigere Politibetjente haade affhyede og vare skynghje paa Sikkerhedsbrigaden, som herskede dem deres vigtigste Forretninger. Ifølge deres Paastand var Brigaden den hemmelige Marsk til enhver i Paris begaaet Forbrydelse. Vidocq blev rasende. Han bestræbte sig af al Magt for at finde et eller andet Middel, der klarlig kunde bevise hans Haandlangeres Uerlighed. Deres eien-dommelige Forretning tillod dem ikke at bære Uniform; han befalede dem derimod at gaae med Handsker paa. Nu kunde Ingen mere beskjøde hans Folk for at „gjøre Forretninger“ i Trængslen. Selv den mest øvede Haand maa være aldeles blottet, naar den med nogenlunde Sikkerhed skal finde Vej til Næstens Lomme.

Anfættelsen ved Sikkerheds-Brigaden var ingen Sine-cure. Under almindelige Forhold vare disse Betjente beskæftigede atten Timer af Døgnet, men naar de vare ude paa en „Expedition“, hændte det ofte, at de i tre til fire Dage ikke betraadte deres Hjem. Med Hensyn til deres Ansøver, saa var det en Gaabe for dem saavel som for enhver Anden, naar og hvor han sov. Maarsomhelst de ønskede at tale med ham, traf de ham altid paaklædt, altid parat, altid barberet og med tæt aflippet Haar, for ligesom en Skuespiller at være istand til at paasætte sig Parykker, Batskenbarter og Moustacher af alle mulige Farver og betegnende alle mulige Aldere. Det var ingenlunde usædvanligt, at see ham i ti forskjellige Forklædninger om Dagen.

De to følgende Træk afgive et lille Exempel paa den Smidighed og Udholdenhed, som Vidocq lagde for Dagen, naar han gik paa Jagt efter Forbrydere.

Det er Skik og Brug i Frankrig, at Embedsmænd ønske deres Foresatte glædeligt Nytaar, og at de ofte ledsage denne Ynkonskning med en ringe Foræring, f. Ex. Blomster eller Frugter. Der fandtes i Paris en berøgtet Møve ved Navn Delvøge den Yngre, en forhenværende Droschekjuffer, som i halvtredie Aar havde undgaaet alle Politiets Efterstræ-belser. Den 1ste Januar 1813 kom Vidocq til Herr Henry og sagde til ham: „Jeg har den Ære at ønske Dem glædeligt Nytaar, ledsaget af den bekendte Delvøge.“

„Det kalder jeg en Nytaarsgave!“ udbrod Herr Henry, da han saae Fangeren. „Det skulde glæde mig meget, hvis enhver af Dem, mine Herrer, der ere her tilstede, kunde bringe mig en lignende!“

Nytaarsgaver staae deels i Forhold til Giverens Æver, deels til Modtagerens Smag. Vidocq var overmaade glad over a. erfare, at hans Chef satte saamegen Pris paa Delvøges Ynkonskning, naaget de andre Politieembedsmænds Had og Skynghje derved forvædes. Som følge heraf bragte han den 1ste Januar 1814 en Foræring af samme Beskaffenhed,

som dog var langt betydningsfuldere, idet han fremskaffede Fossard, en undvegen Galleislave, som alt var berømt, men som senere skulde blive udbøelig ved det paa det kongelige Bibliotek begaaede Mebailletyveri. Fossard var en Mand paa halvtredie Aar, af herkulist Legemsbygning og begavet med en ofte prøvet Styrke og Mod. Det var bekendt, at han vilde være Alt for ikke at blive bragt tilbage paa Galleierne; det var tillige bekendt, at han gik bevæbnet indtil Tænderne, ja at han endog gjenste Pistoler i sit fine Kammerdags Kommetørklæde, som aldrig kom ud af hans Hænder, og at han havde besluttet, at flyde Enhver for Vandet, som vilde vove at anholde ham. Derfor vare Politibetjentene mere bange for ham, end han var for dem, efterat han var vendt tilbage til Paris, hvor han havde begivet sig hen, da han, uden at bede Autoriteterne i Brest om Til-lædelse, havde forladt det ham paa Regjeringens Beføining anviste Fyrbolstjæb.

Da Herr Henry den 15de December betroede Vidocq det farlige Gverv, at fængsle Fossard, kunde han kun give ham følgende Oplysninger: „Fossard boer i Paris i en af de Gader, der føre fra Kornmagasinet til Boulevarderne; det er ikke bekendt, hvilken Etage han beboer, men Vinduesgar-dinerne i hans Værelse ere af gult Silketoi og broderet Mousjelin. I samme Huis boer der et puffedrygget ungt Frumentiumer, som hver Modbynt og staaer i et venfabeligt Forhold til Fossards Familie.“

Disse Angivelser vare temmelig ubestemte. En vanskabt Pige er ingen Sjælden i mange Huse i Paris, som be-boes af flere Familier, og der findes gule Gardiner idet-mindste i hvert tvende Huis. Men Vidocq stred dog til Værket, forklædt som en gammel Herre paa tressindvee Aar, der var velhavende og havde holdt sig godt nok til at fængsle en puffedrygget Dame, som alt for afsligge Aar siden var traadt ind i Myndighedsalderen. Efter tolv Dages frugtesløse Bestræbelser opdagede han omfider den Giffede i tredie Etage af et Huis i Petit-Carrengaden. Under det Fore-giveude, at han var den Dames uskuffelige Mand, med hvem Fossard levede, erfarede han, at denne var flyttet, at han kaldte sig Herr Hazard, og at han boede i et elegant Huis paa Hjørnet af Daphogaden og St. Honorégaden.

Vidocq forklædte sig nu som Kuldrager, og gjorde det saa godt, at hans Moder og hans Underordnede længe talte med ham, uden at gjenkende ham. I denne Dragt over-beviste han sig om, at den foregivne Herr Hazard aldrig gik ud uden at være bevæbnet, og at hans Kommetørklæde endnu stedske skjulte et Par Pistoler. Han kom til den Overbeviis-ning, at han havde at bestille med en Mand, som kun kunde fængsles, naar han laa i sin Seng, og han overveiede nu, hvortledes dette lod sig gjøre. Det forekom ham, at det Bedste, han kunde foretage sig, var at indjage Eieren af den Viin-fælder, i hvis Huis Fossard boede, Frygt for at miste sine Penge, ja maaskee endog sit Liv. I dette Tzemed traadte han i sin sædvanlige Dragt ind til den skuffelige Borger; han bad med høitidelig Mine om at turde tale med ham under fire Tine og sagde: „Jeg kommer fra Politiet, for at under-rette Dem om, at De vil blive besjaalet. Typen, som har udfæstet Planen til denne Forbrydelse, boer her i Huset. Det Frumentiumer, som lever med ham, kommer undertiden hertil og sætter sig bag Dissen ved Siden af Deres Kone. Under Samtalen med hende har hun taget et Aftryk af den Nøgle, som aabner Døren, gjennem hvilken Tyvene have ifinde at trænge ind. De have truffet enhver mulig For-sigtighedsregel; de ville skære Hjederen til Kloffen paa Døren over med en stor Sag, saa at De ikke vil kunne høre, naar den bliver lukket op. Saasnart de ere komne ind, ville de hurtigt begive sig op til Deres Sovestue, og hvis de skulde opdage det ringeste Tegns paa, at De er vaagen, saa . . . ja saa behøver jeg ikke at sige Dem, hvad en saa fuld-endt Kjeltring vil gjøre.“

„De ville skære Halsen over paa os!“ udbrod den fer-færbede Viinhandler, der strax kaldte paa sin Kone for at meddele hende denne behagelige Nyhed. „Hvad maa man dog høre! Skulde Du troe det, min Skat! Denne Madame Hazard, som seer saa bellig ud, at Præsten sikkert vilde give hende Absolution uden Skriftemaal, hun har havt ifinde at adelægge os. Allerede i Nat komne de her for at myrde os!“

„Nei, nei, vær De kun rolig,“ sagde Vidocq. „I Nat seer der Intet. Pengeskuffen er ikke fuld nok. De have ifinde at vente til Ugens Udgang, men naar De kan tie og vil hjælpe mig, skulle vi nok bringe Alt i Orden.“

Viinhandleren og hans Kone bade Chefen for Sikkerheds-politiet om saa hurtigt som muligt at befrie dem for saa ube-hagelig en Huisbeboer og ikke lade dem leve i en saadan Frygt indtil Ugens Udgang. Vidocq paastod først, at det ikke vilde staae i Overensstemmelse med hans Planer; derpaa lod han, som om han gav efter alene paa Grund af den levende Deeltagelse, som disse skuffelige Folk indgjorde ham. Ugt-parret paatog sig at holde Tie med alle Fossards Bevægelses-er og at sætte sig i stadig Forbindelse med Vidocq, som opfyg sit Hovedkvarter i den nærmestliggende Dagstue, i hvilken en Gendarnecommissair stadig opholdt sig og ventede, indtil det afgjorende Tziblik kom. Den 31te December Kloffen elleve om Aftenen kom Fossard hjem og gik sløtende op ad Trappen uden at nære den ringeste Mistanke. Tyve Minutter derefter blev Lyset slukt, og man kunde afstaa vide, at han var gaaet iseng. Vidocq og alle hans Vedfagere bleve i den dybeste Tanshed indladte af Viinhandleren. Nu fandt atter

en Naadslagning Sted om, hvortledes man skulde gribe Fos-sard uden at udsætte sig for altfor stor Fare.

Vidocq havde først ifinde ikke at foretage noget Skridt for den følgende Morgen. Han havde saaat Underretning om, at Fossards Vedfagerinde kom meget tidligt ned for at hente Mælk. Han vilde anholde dette Frumentiumer, sætte sig i Besiddelse af Nøglen og trænge naanmelst ind i hendes Vens Sovestue. Men var det ikke tænkeligt, at han mod Sæd-vane gik først ud? Denne Betragtning førte til, at en anden Plan blev antagen. Viinhandlerens Kone, hvem Herr Hazard stedske behandlede med stor Forekommenhed, havde en Søster-son i Huset. Det var en slog lille Dreng paa ti Aar: man lovede ham en smuk Foræring, naar han vilde gaae ind til Madame Hazard og bede hende om lidt Eau-de-Cologne under det Paaskud, at hans Tante var bleven upaselig. Den unge Herre blev øvet i at tale i en saa skynghende Tone, som Umstændighederne fordrede, og saasnart han havde er-hvervet den fornødne Færdighed, begyndte Comedien. De andre Acteurer toge deres Skoe af for lybløst at kunne høre sig op ad Trapperne. Drengen var i bar Skjorte; han ringede paa Kloffen. Intet Svar; han ringede atter.

„Hvem er det?“

„Det er mig, Madame Hazard, det er August. Min Tante er bleven pludselig syg, og hun beder Dem, om De vil laane hende en Smule Eau-de-Cologne. Hun siger, at hun er nærvæd at dee. Jeg har taget et Lys med mig.“

Døren blev aabnet, men Damen viste sig ueppe, forend hun blev slæbt afsted af et Par stærke Gendarmere, som holdt hende et Tørklæde for Munden for at forhindre hende i at sige. Vidocq kastede sig over Fossard. Man bandt ham i Sengen og gav ham Haandjern paa, forend han fik Tid til at sætte sig til Modværge eller at sige et eneste Ord, i den Grad var han bleven forbløffet, da han saa pludselig saae sig angreben; hans Forbauselse var saa stor, at det næsten varede en heel Time, forend han igjen kunde tale. Da man bragte Lys, og han saae sin Hjendes Kuldragerdragt og sværte An-sigtstræk, forvædes hans Forvædelse.

Man visiterede denne saa berøgtede Rovers Bolig og fandt en Mængde Diamanter og andre Juveler tilligemed otte til ti tusinde Francs i rede Penge. Medens denne Undersøvelse foregik, betvædes Fossard, som atter havde gjemunder sin Mandsnaarværelse, Vidocq, at han under Marmorpladen paa et Sidebord ogsaa havde gjemt ti Banknoter paa tusind Francs Stykket. „Tag Dem,“ sagde han; „vi vilde dele dem eller De kan ogsaa beholde saameget, som De vil.“ Vi-docq opfyldte virkelig hans Begjering og tog Banknoterne. De stige ind i en Hverovogn og førte hen til Herr Henrys Bureau, hvor de i Fossards Bolig fundne Kostur bleve depo-nerede. Man optog en Fortegnelse over dem. Da alle Kosturterne vare opstrevne, sagde Gendarmecommissairen: „Nu kunne vi afstaa slutte Rapporten.“

„Nei, vent et Tziblik,“ udbrod Vidocq. „Der har jeg endnu titusinde Francs, som den Anholdte har givet mig.“ Med disse Ord tog han Banknoterne op af Lommen — til Fossards store Forbitrelse. Han tilkastede ham et af disse Blif, der betyde: „Den Streg tilgiver jeg Dig aldrig!“

(Sluttes i næste Nr.)

Litteratur.

— October Kvartal er det Tidspunkt, paa hvilket Journal-litteraturen hos os sædvanlig gaaer en Tilvæxt eller Udvidelse. Imorgen er det saaledes dette Blads Mærkedag, og at domne efter den velvillige Dntale, Foretagendet i det tilbagelegte Aar har funden iblandt dets Colleger, maa det antages, at dets Bestaaen fremdeles vil følges med Interesse. Af de fjøben-havnste Blade have iaar „Dagbladet“, „Fjøveposten“ og „Føl-kets Avis“ antaget en større Udskriftning. Det er ikke alene ved den 5te Spalte, som hver Side af „Dagbladet“ nu inde-holder mere, at der gives det Leilighed til at gjøre Indholdet endnu mere afveende; men den Idee ugentlig at indbrømme en Plads for en „Revue de la semaine“, beregnet paa i det franske Sprog at give Udlandet en upartist Fremstilling af vore Forhold, er et Foretagende, som med Glæde maa hil-ses af enhver Fædrelandsven og fortjener den varmeste Under-støttelse. „Fjøvepostens“ Udvidelse bestaaer i ogsaa om Son-dagen at yde dets Abonnenter politisk og æsthetisk Underhold-ning, og „Følkes Avis“ har vidst ved at kuytte sit Navn til Erik Bøgh, der har overtaget dets Redaction, at sikkre sig den Mand's literaire Understøttelse, som ved sin Pen alle-rede forud har vunden et stort Antal Læsere og Tilhørere.

— Efter længere Hvide har Dickens streven en lille No-velle „Hunted Down“, der dog ikke skal høre til hans heldigere Arbejder.

— Den meget skrivende Louise Mühlbach vil i October udgive „Kaiserin Josephine“, et nyt Livsbillede af Napoleons Epøde, der skal danne et Pendant til hendes Bog „Dron-ning Hortense“.

Blandinger.

— Paa et Gadehjørne i Rom fandtes forleden følgende to Dpraab ved Siden af hinanden:

Med med	Pius IX
Caribaldi	længe leve
Sardinien er	den bedste Regjering
den skændigste Regjering	er Pavecommet
Fanden i Høld med	Præsterne
Følkesvillien	ene raade!

Politiet fandt sig snart besjiet til at rive disse tilsyneladende saa uskyldige Plakater ned, da det kom under Veir med, at de, naar de seiedes sammen Linte for Linte, ikke vare saa ganske uskyldige og loyale endda. Se non è vero, è ben trovato.

— „Illustrirte Zeitung“ for 8de Septbr. beretter om de sidste Udgravninger i Mojen ved Brarup og tilspier, at den ligger i „Nordalbingen“.